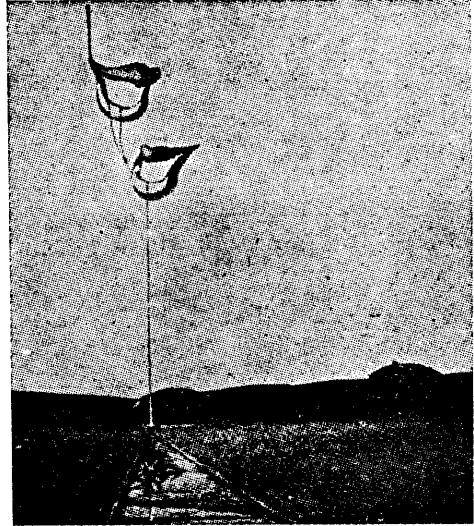

MAI SIPTÁR KÖLTŐK

Hamada Chimel (Japan): Szerelmi ének, 1957

Meghitt sorok

Szat Noksityi

*Hajamra zúzvara hullt,
oda a bolondos fiatalság —
s még nem találtam rád!
Az évek s az álmok
szárnyán
mindenütt csak
részecskékre leltem:*

*Júlia mosolyában, Siena ós falai alatt
a te gondtalan fiatalságod mosolygott rám;
Anicának, az egyetemistalánynak kék szemében
— mely kékebb volt Abbázia tengerénél —
a Te szelidségedre leltem
(Neked olyan szemed van, amelyben a lélek tükröződik!);
és szavaid tüzeit — mint mikor vizár zúdul,
vagy eső szemelget csendes nyári estén —
ott éreztem meg Eszkiseherben, a Fekete-tenger partján
(Úgy tűnt, Vanka, ó, szép bolgár leány,*

hogy a ciprusok megszűnnek susogni és a tenger néma lesz,
a fülemüle elhallgat az ágon — hangodtól ittasultan!);
és törekeny erődet — mint fenyő a hajlaton —
járásod kellemét, alakod vonalait,
— ó, kebleid, melyek nyomakodnak, hogy átüssék
vékonyszál ingedet bimbóikkal —
ott pillantottam meg egy kunyhó előtt, egy Pétý környéki
[faluban.

(Mezítlábos kis tyuskai szakácsnő,
szülődtájam Kostánája,
ki írhatja le szavakkal a Te szépségedet ? !)...

Hajam szálai közé már zúzmara hullt,
oda a bolondos fiatalág...
Az évek s az álmok
szárnyán
fölfedtem — másokban —
a Te alakod, megálmodott asszonyom —
Téged, az egyetlen, ki szülődtájam szelíd szemével nézel reám,
és annak a nyelvnek a zengésével simogatsz, amely a szívemig hatol.

Ítélet rólunk

Szat Noksityi

Jönnek majd a gyerekeink és az ő gyerekeiknek a gyerekei
s majd szólnak rólunk, majd itélkeznek felettünk
— (A nemzedékek ítélete tetteikben van... — mondta a nagy Valaki!)
és nem ítélnék el bennünket, tudom a dadogásunkért, szülőfájdalmainkért,
a hibáinkért — kicsinyekért és nagyokért; sem megvalósításainkért.
Mert ki tehet róla, hogy őseink úgyszólván mást sem hagytak örököül, csak a
[temetőket és a tudatlanságot;
ki tehet róla, hogy a századok — a sötétség és a magány —, mint a tavaszi korai
[fagyok, csírájában öltek meg mindent?!

Jönnek majd a gyerekeink, és az ő gyerekeiknek a gyerekei — nemzedékek,
és tudnak majd rólunk, mert mi vagyunk a nagy születés
és a nappal, szerelemmel teli Új Nap;
tudnak majd rólunk — tudom, lelkesen mesélik majd gyerekeiknek,
hogyan jártuk be a napsugaras ösvényeket — a századok torkára forrasztva a szót;
s hogyan építettünk hamuból és régi lüm-lomból városokat, gyárakat és
[szövetkezeteket
a halhatatlan építők puszta karjaival;
hogyan írtunk verseket, hogyan alkottunk meséket,
makogva ábécét, betűket és nyelvet...

Jönnek majd a gyerekeink, és az ő gyerekeiknek a gyerekei,
és tudnak majd rólunk — nagy elődeikről —,
mert az emberi élet velünk, általunk kezdődik...
És nem ítélnék majd el bennünket — tudom, — dadogásunkért,
hibáinkért — a kicsiny és nagy hibákért, elért sikereinkért —
hisz ki tehet róla, hogy őseink úgyszólván mást sem hagytak örököül, csak a
[temetőket és a tudatlanságot;
ki tehet róla, hogy a századok — a magány és a sötétség —, mint a korai tavaszi
[fagyok, csírájában öltek meg mindent?

Anyám

Enver Gyergyeku

*A ház küszöbén
örök fájásként hagyd
a néma búcsút;*

*a ház küszöbéig
könnyeső kísér,
szemre hályogot vonó;
a ház küszöbén
szívem örökké felnyöszörg —
anyám, emeld szárnyadra
álmaim és minden vigaszom!*

*Valahányszor meglátom alakod
a fivérem arcán rügyező
könnyekben,
irántad érzett vágyam zokogásba fül...*

*A ház küszöbén
most lépteket hallok,
s amint megfordulok,
csak árnyékod látom
a nyomaidat őriző házban.*

Könnyek után

Enver Gyergyeku

*Könnyeim bimbói kinyíltak,
míg szívemből fölszakadt
mint a fájdalomterhes sóhaj.*

*Most itt állok, mint a kifosztott fészek,
szívemben nincsen fájdalom,
és szememben nincsen öröm;*

*most itt állok, mint az üres égbolt,
eltűnt arcom mosolygó holdja
és ifjúságom csillagai is kihunytak.*

*Ha már könnyeim sem bugyannak többé,
dalaim fáradt tűzhányója is
kialszik.*

*Add vissza könnyeimet,
melyek végtelen éjszakáimba hulltak,*

*add vissza könnyeimet,
hogy eloltsam magamban a szenvedélyt —*

*cserébe virágot adok,
melyet nem hervaszt a fejfájás.*

*S ha úgy kívánod — szemem is neked adom,
hogy eldrasszanak a könnyeim.*

Vágyaim kertjében

Redzsep Hodzsa

*Zöldellő vágyaim
kertjében
elszabadult egy virág —
egy fölébredt vágy.
Es nem tudom
(Ó, nem tudhatom!),
mely boldog tavaszon
hullatja magvát az a virág
vágyaim zöldellő
kertjében.*

Játék

Redzsep Hodzsa

*Huszonötshör
huszonötshör egymásután
megtapsoltak növénytársaim
egy játékért, melyet az Ég
légkörében játszottam.*

*Huszonötshör
huszonötshör egymásután
nevetségessé váltam önmagamnak
mikor megcsalt az álom
mikor megcsalt az álom és elaludtam az
[Élet múzeumában!*

Ö

Huszni Hodzsa

*Mielőtt még a nap leáldozott, eltemették —
a hideg, fekete földdel fiatalon eljegyezték.*

*Ő, ki egy szívet megszeretett,
már a föld mélyén nyugszik.
Ő, ki minden kint elszenvedett...*

*A temetőn át,
melyet könnyeinkkel öntöztünk,
fölsong egy patak zenéje,
mintha a szomorú magánnyal
s a füvekkel beszélne:*

*Mielőtt még a nap leáldozott, eltemették,
a hideg, fekete földdel fiatalon eljegyezték...*

Jégverte bimbók

Makszut Sehu

1

*Fölhasogattad az éjt
gazdagságod szablyájával.
Az ajtó meghajolt előtted,
a küszöb megcsókolta lábad
és elfeküdt:
bordáját eddig csak
az inség tapodta.
Mint özvegy a kérő előtt,
leszgte szelíd tekintetét
a szegyenlős hold.
A csillagok ellobbantak,
akár a mécsék,
melyeknek két olajcsepp
nem olthatja szomját.
Éj,
öltsd fel sötét gúnyád...*

2

*Ráhajolt
arra a kézre,
mely foltos, tarka fűzőt
hajított neki a szoba szögletébe.
Mellei
fehér serlegének
csúcsos gyöngygombjai
a sötétbe fúródtak.
Szeme merengő felhői
lebbentek —
mintha a hajnal köszöntené.
A levelek minden harmatot felittak,
megszólaltak a fülemilék.*

3

*Puha ajkak helyett
éhes lencsefogak
hagytak nyomot
a liliomszál két bimbaján.
Karcú lágycékára
éhes pillantások
peregtek
és szép testéért esengtek
a leány szívéhez.*

4

*A könnyek gyöngyszemei
alásiklottak a rózsaszín arcon,
ajkai
lassan megremegtek,
mint levél, ha fuvallat
simogatja —
és mintegy önmagának súgta:*

5

*„Hagyjál,
ártatlan gyerek vagyok,
csak tizenöt tavasz
vállamon.
— Hagyjál,
kis galamb vagyok csupán,
ki álomszálaiból
hálót szőtt,
hogy lányszívét megőrizze
a rablóktól.*

*Hagyjál,
érintetlen rózsá vagyok
(mellemen csak a nap fűrészi arcát)
s bánatos köteléket fontam
a lányos öröm rossz sejtelmeinek,
pedig a bizakodás könnyet csalt
leányszememből...*

Ó, hagyjál,
jégverte
bimbó vagyok;
követ faragtam,
hogy kőbevéssem a beteljesülés álmát,
s szemeim beteljenek a vággyal.

Hagyjál,
magában égő
gyertya vagyok,
mely éjjelenként
társul a holdhoz,
hogy eluralják a sötétséget
és elbeszélgessenek.

Hagyjál,
fészkét rakó
kis madár vagyok,
mely szemei hímzőrájáján
ott hordja nászéjszakája
ezüstnyoszolyájának képét.

Ó, hagyjál,
áratlan gyerek vagyok
(még oly fiatal),
s melleimet,
akár a szemem fényét,
kisfiam gyöngye fogacskáinak őrizgettem.”

6

Az a másik
állatként rándul,
s letépi lányszívéről
a feszülő hálót...

Melleire — mint két
lehajtott fejű árvára —
ráhullt a sötétség.
Éj,
éj és sötét, éj és sötét...

7

A pamlagon,
a férfi bordái alatt
sír,
amiért oly megvetéssel
döntötte le az a tolvaj kéz.

8

És a hold és a csillagok
behullajtják könnyeiket
a tenyérynél
ablakon.

Fehér Ferenc fordításai